

λατῆ. 14 Οὐ γὰρ περιόμοιάς, ἔφη, ψυχῆς ἀγνοῖαν ἕκαστοι. σμυμινομένοι τίνος ἐπὶ πολυμαθίας, ἔφη, ὡς περ οὐχ οἱ τὰ πλείστα ἐσθιόντες καὶ γυμναζόμενοι ὑγιαίνουσι μάλλον τῶν τὰ δέοντα προσφερομένων, οὕτως οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρησμάς ἀναγνώσκοντες, εἰσι σπουδαῖοι. πρὸς τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ λεγογρῶφον δίκην εἰπόντα καὶ νουθετῶντα, ἔπειτα φάσκοντα πρὸς αὐτὸν, τίς ἐστι ὁ Σωκράτης; ἔφη, τούτου, τοὺς λόγους, οὓς 72 εἶπας ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀληθεῖς εἶναι. * τὰ ἀριστα ὑπετίθητο τῆ γυναικὶ Ἀρήτη, συνασκῶν αὐτὴν ὑπεροπτικῶν τῶν πλείονος εἶναι. ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τίνος τὶ αὐτοῦ ἂν υἱὸς ἀμείνων ἔσται παιδευθεὶς; καὶ εἰ μὴδὲν ἄλλο, εἶπεν, ἐν γούν τῶ θεάτρῳ οὐκαθιδήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ. συνιστάντες τίνος αὐτῶ υἱόν, 15 ἤγησε πεντακοσίας δραχμάς τούτῳ εἰπόντος, τοσούτου δύναμαι ἀνδραπέδον ὠνήσασθαι. Πρῶτῳ, ἔφη, καὶ ἕξεις δύο. ἀργύριον εἶπε παρά τῶν γνωρίμων λαμβάνειν, οὐχ ἵνα αὐτὸς χρῶτο, ἀλλ' ἵνα ἐκείνῳ εἰδῆεν εἰς τίνα δεῖ χρῆσθαι τοῖς ἀργυρίοις. ὀνειδιζόμενος ποτε ὅτι δίκην ἔχων, ἐμισθώσατο ῥήτορα. καὶ γὰρ, ἔφη, ὅταν 73 δεῖπνον ἔχω, μαγειροὺς μισθούμαι. * ἀναγκαζόμενος ποτε ὑπὸ Διονυσίου εἰπὼν τὴν τῶν ἐκ Φιλοσοφίας, Γελοῖον, ἔφη, εἰ τὸ λέγειν μὲν παρ' ἐμοῦ πυνθάνη τὸ δεῖ, ποτε δεῖ λέγειν, σὺ με διδάσκεις. ἐπὶ τούτῳ δὴ ἀγανακτήσαντα τὸν Διονύσιον, ἔσχον αὐτὸν κατακλιναί. καί τὸν, ἐνδοξότερον, φάναι, τὸν πόπον ἠθέλησας ποιῆσαι. αὐχοῦντος τίνος ἐπὶ τῷ καλυμβῶν, οὐκ ἀισχύνη, εἶπεν, ἐπὶ δελφίνος ἔργῳ ἀλαζνεύόμενος; ἐρωτηθεὶς ποτε τίς διαφέρει ὁ σοφὸς τοῦ μὴ σο-

φιστοῦ; Non, inquit, de eadem anima utriusque nostrum cura et metus incumbit. Gloriantur cuidam, quod multum didicissent, ait, Sicuti non qui plurima comedunt et exerceantur, melius valent, quam qui sumunt necessaria, ita non qui plurima, sed qui utilia legunt suavis habendi sunt, et eruditi. Oratorum qui causam pro se dixerat et vicerat, sciscitabant, Quid tibi profuit Socrates? Hoc, inquit, ut oratio quam pro me habuisti vera sit. * Aretam filiam praeclearis moribus instruebat, exercebat eam ut id quod nimium esset, contemneret. Rogatus à quodam, In quo melior evasurus esset filius, si erudiretur? Etsi nulla, inquit, alia in re, certo vel in theatro non sedebit lapis super lapidem. Cum sibi quidam commendasset filium, quingentas postulavit drachmas: cui ille cum viginti, Tanti emere mancipium possum. Ems, inquit, et habebis duo Pecunia se ab amicis accipere dicebat, non ut ipse uteretur, sed ut scirent illi quas ad res pecuniis uti conveniat. Probro illi semel obijicientibus, quod in causa profum conduxisset Rhetorem: Atqui, inquit, et cocum dum cannam facio conducio. * Cogente aliquando Dionyio ut aliquid ex Philosophia loqueretur: Ridiculum, ait, est, si quidem me ut loquar interrogas, et quando loqui oporteat ipse me doces. Ad hoc vero indignatus Dionysius extremum omnium jussit accumbere. Sed ille, Honoratiorem, inquit, huic locum facere voluisti. Gloriantur quidam de natandi peritia. Ad quem ille: Non evolveteis, inquit, in his, quae delpbinis propria sunt gloriam? Interrogatus quid dicerat sapiens ab insipiente, Mitte, ait,

72 73 74 75

14 Οὐ γὰρ περὶ ὁμοίας ψυχῆς ἀγνοῖαν | A. Gellius lib. XII. cap. I. Idem.
 Non enim similes de rebus similes in discrimine addu-

ambos nudos ad ignotos, et disces. Exultanti cuidam quod multum bibens non inebriaretur: Hoc, inquit, etiam malus facit. 74 * Ad eam qui illi quod meretrici cohabetaret, exprobrabat: Die age, inquit, num quid differat eam domum accipere, quam multo aliquando inhabitaverint, aut quam nemo? Negante illo, Quid, inquit, num differre putas ea novi ferri in qua, innumeri saepe navigeraverint, an in qua nullus? Minime, inquit ille. Non ergo, inquit, differat, cum muliere congressi quae multis fuerit exposita, an quae nulli. Calpatus, cur ex Socratis disciplina veniens ille pecuniam acciperet, Et parito, inquit, accipio, nam Socrates cum sibi quidam mitterent triticum et vinum, francis in suos usus referentis, remittebat reliqua. Habuit enim ille penurias Atheniensium principes, ego autem Eutychidem omnipotentem foretum. Utebatur et Laide meretricem, ut referret Stobaeum in secundo Succellio- 75 num libro. * Qua ex re cum fuggillaretur à plurimis, Habere se Laidem respondit, non

τοῦ δὲ, Ἡράκλειος, ἐπίπτες, ὅς ὑπὲρ πᾶν ἔταρα, ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπου χελίον πλάσσει. τοιγαροῦν, ἐπεὶ, ὁ νόμος ἀνθρώπου, καὶ τὸν υἱόν, καὶ τὸν πατέρα, quod tamen Arstenus à Plutarcho accepit, qui in libello περὶ παιδῶν ἀγωγῆς τοῖσδε verbis ipsum explicat. Adhuc. 16 Ἄρα γὰρ (ἔπει) μὴ τὴν διανομίαν] Legebam, ἀπὸ γὰρ, ἔπει, οὗ τὴν διανομίαν. Sed ex Atheno lib. XIII. nihil mutandum didici. If. Casaub.
 Non quid, inquit, interest domum habere. Athenus lib. 13. Aristippum ita Diogeni Cynico respondisse tradit, & quidem toidem fere verbis, ut dubium non sit ad hoc accepisse ut alia multa. Dicent enim ei Diogene, ἂν Ἀριστίππη, κοινὴ συνουσίᾳ πέρη. ἢ κοινῆς οὐ, ἢ ἴσθῳ, ἢ στίχῳ. καὶ ὁ Ἀριστίππος, ἢ κοινῆς μετ' ἐμοῦ σὺν ἁπλοῦσιν εἶναι δεῖν, Διότις, εἰς αὐτὴν αὐτῶν, ἐν ἧ περιττῶν φασιν ἄλλοι; οὐ γὰρ, ἔφη, εἰ τὸ γὰρ, ἐν ἧ πολλοὶ πεπλευκῶνται; αὐτὸν τούτῳ, ἔφη, αὐτῶν οὐδὲ γυναικὶ συνουσίαν ἀπὸ τῶν ἰσθῶν ἢ πολλοὶ κίχουται. Athenus c. 291. 23. Adhuc. 17 Πρὸς τὸν αἰτιώμενον] Hic fuit Diogenes Cynicus. Autor Athenus lib. XIII. ubi repetens alio eadem verba. If. Casaub. 18 Ἐγὼ δὲ εὐτυχῶν ἀργυροπότης] Hæc aliter legantur apud Heclychium Milesum: proflus male & inepte. ut prorsim admodum non esse eum locum à doctissimo Junio emendatum. Et quoniam de illo scriptore fermo incedit, lectorem monitum volo, peccata graviter & Junium, & alios doctos viros, qui Illustrum eum indignat, voce barbara, nec fauido unquam Latinis auribus audita. Sed falsi sunt eruditissimi

mi viri, quod putant esse id hominis cognomen ali- quod: quom fit totum aliud. non enim magis ille titulus ei proprius quam Dorotheo illi, qui in Institutibus Theophili vocatur Ἰλλουστρίως. aut alius quibus eadem appellatio tribuitur. Nimirum hic est titulus dignitatis, non certi ullius hominis cognomen. Vide libros juris-consultorum. At Ἰλλουστρίως plane formatio Græcica est pro illustri, ut propretensis dicunt Ἰλλουστρίως, & ita semper. Idem. 19 Ἐχω Λαῖδα, ἀλλ' οὐκ ἔχωμαι] Ἐχῶν & ἔχωμαι significant interdum καὶ ἀντικαθάραι, Euripides in Orestæ, ἔχωμαι καὶ, id est, ἠνικῶμαι καὶ, ait scholiastes. Hoc igitur dicit Aristippus, ipsius pecunia fueratam Laidem, ad quam scimus fuisse aditum difficultillimum (unde illud ὅς σκαπτοῦ ἀθῆναι ἐκρύβῃσιν ἰσθῶν) sui corporis ipsi facile coriam: se vero à voluptatibus non esse superatum: quod accideat solet τοῖς ἀσκηταῖς. Sic enim hoc dictum accipio & interpretor. Recte autem existimavit M. Tullius Latiniæ hoc minus commode dici posse: nam sane Habere non est ἔχω; imo habere pro ἔχωμαι & κατέχω, seu ἔσθον εἶναι, amplexu loquendi genere à gladiatozibus, usurpant veteres. Terentius. Continuo exoriet mecum. certe captus est. habet. at si ἔχω pro συνουσίᾳ accipiamus, postquam non minus eleganter ἔχω Habere veteres, quod ille accipit ex Donato notissimum est: sed ἔχωμαι quid erit? quare placet prior interpretatio. Seneca De vita beata, Græcorum imitatione dixit, Non ἰψὸν voluptatem, sed ἰψὸν voluptatis habet. hoc est, οὐκ ἔχουσι ἀλλ' ἔχουται. Idem.

Q 2

ἐπὶ τὸ κρατεῖν καὶ μὴ ἠτᾶσθαι ἡδονῶν, ἀρι-
στον, οὐ τὸ μὴ χρῆσθαι. 22 πρὸς τὸν ἐνειδίσαντα
αὐτῷ πολυτελεῖ ὄψωνίαν, ἔφη, Σὺ δ' οὐκ ἀν-
τριβόλου ταῦτ' ἐπὶ ἰσῆς; ὁμολογῆσαντος δὲ, Οὐ-
κένι τοῖνον, ἔφη, Φιλήδονος ἐγώ, ἀλλὰ σὺ Φι-
λάργυρος. Σήμεν ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πο-
λυτελεῖς οἴκους αὐτῶ καὶ λιθοστράτους δεικνύοντες
(ἦν δὲ φρούρ καὶ ἄλεθρος) ἀναχρεμίσαντες, προσ-
ἔπτυσεν τῆ ὄψει. τοῦ δ' ἀγανακτήσαντος, Οὐκ
76 εἶχον, εἶπε, τόπον ἐπιτηδείτερον. * πρὸς Χαράν-
δαν εἰπόντα (εἰ δὲ, πρὸς φαίδωνα) Τίς ὁ με-
μυρισμένος; Ἐγώ, Φησὶν, ὁ κακοδαίμων, κα-
κομὴ κακοδαίμονεσ τερός ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ἀλλ'
ὄρα μὴ ὡς οὐδὲν τῶν ἄλλων ζῶον παρα τοῦτο τῆ
ἐλαττοῦται, οὐτως οὐδ' ἄν ἀνθρώπος. κακοὶ κα-
κῶς δ' ἀπόλοντο οἱ κίναδοι, 21 οἱ τινες καλὸν ἡ-
μῶν ἀλέμμοα διαβάλλουσιν. ἐρωτῶμενος πῶς ἀ-
πίθανε Σωκράτης; ἔφη, Ὡς ἂν ἐγὼ εὐζαίμην.
Πολυζέου ποτὲ τοῦ σοφιστοῦ εἰσελθόντος πρὸς
αὐτόν, καὶ θεασαμένου γυναῖκάς τε καὶ πολυ-
τελεῖ ὄψωνίαν, ἐπειτα αἰτιασαμένου, μικρὸν δια-
λιπῶν, 22 Δύνασαι, ἔφη, καὶ σὺ μετ' ἡμῶν σὴ-
77 μερον γενέσθαι; τοῦ δ' ἐπνεύσαντος, * Τί οὖν,
ἔφη, ἐμέμφου; εἰσας γὰρ οὐ τῆν ὄψωνίαν ἀλ-

[Habes, inquit, non habes ad Laide] Cicero epist.
Famil. ep. ultima ad Pectum. Sed tamen ne Aristip-
pus quidem ille Socraticus erubuit, cum esset obsecrum
habere cum Laide, habes, inquit. non habes ad Laide.
meminit quoque Athenæus lib. 12. ἃ δὲ Αἰσώπου ἐπὶ
τῆς Λαίδης ἔφη, ἔχω, καὶ σὺ ἔχωμαι. Clemens Alex.

2. Strom. Alid.
10 Ἡδὲ τὸν ἐνειδίσαντα αὐτῷ πολυτελεῖ ὄψωνίαν]
Hic fuit Plato, ait Athenæus, cujus hec sunt, Ἀ-
ριστοτατος, Πλάτωνος ἐπιτηδεύοντος αὐτῷ, διὰ τὸ
πολυτελεῖς ἔχουσαι, διὰ τὸ ἐβόλου ἔχουσαι κίναδοι.
τοῦ δὲ Πλάτωνος ἀπίστεος, ἔτι καὶ αὐτίς ἀν ἐπιτηδεύ-
ουσατος. ἔφησεν οὖν, ἔπι. ἃ Πλάτων, ἔτι οὐκ ἔγωγε ὄψω-
νήδους, ἀλλὰ σὺ πολυαργύρου. If. Casaub.

21 Οἱ τινες καλὸν ἡμῶν ἀλέμμοα διαβάλλουσιν] Le-
go κίνα. & διαβάλλουσιν positum pro διαβάλλουσιν vel δια-
βάλλεται πικροῖσι. insipientiam. Clem. Alex. Διαμύθη
ἢ ὁμοῦ μεταλεψίθη τοῦ μέγιστον χρίσθαι. τὸ μὴ γὰρ
θελοῦντα τὸ θεὸν χρίσθαι τῷ μέγιστον, καὶ λουεῖται ἰσῆ
ἀπὸ. Αἰσώπου γὰρ ὁ φιλόσοφος χριστῶν μόνον,
καυνοὺς κακοὺς ἀπολεπόντων χριστῶν τοῖς καλοῖσι ἔχουσαι,
καὶ μόνον τῶν ἀφίλων εἰς τοῦτο διαβιβαλέμενος. Sc-

ad Laide se haberi. Nam continere se à volu-
ptatibus neque eis manus dare proclaram esse,
non carum sibi usum interdicere. Exprobran-
tem sibi lautiores et delicatiores cibos, hac
ratione compescuit: Tu, inquit, ista tri-
bus obolis non emeret? Fatente illo, Non
tam igitur, inquit, ego voluptati studeo, quam
tu avaritiæ. Ostendebat ei Simus Dionysii
quæstor magnifice instructas aedes, et pa-
vimenta pretiosa. Erat autem Phryx, et
flagitiosus: tum ille spurta quàm maxime
potuit ei in faciem conjecit. Indignante
illo, Non habui, inquit, oportunitatem lo-
cum. * Charonda, five, ut quidam volunt, 76
Phædoni interroganti, Quisnam esset un-
guentis delibutus? Ego, inquit, infelix,
et me infelicior Perfarum Rex. Ceterum sui-
de, ne ut cetera animantes propterea nihil sui
amittunt, sic ne homo quidem. Mali vero
male perant cinædi, qui unguenta pretiosa
nobis exprobrant. Interrogatus quomodo
Socrates obiisset diem? Utinam, inquit,
sic ego. Intravit ad illum aliquando sophista
Polyxenus, intuitsque mulieres compo-
sitas, et magnifice instructam convivium,
accusare luxum ejusmodi cœpit. Conti-
nuit se ille parumper, ac demum, Potestne,
inquit, hodie nobiscum esse? Et cum ille
annuisset, * Cur ergo, inquit, quæris? 77
Videris enim non delicatorem mensam accu-

neca De beneficiis, Aristippus aliquando delectatus un-
guento, Malè, inquit, istis effeminatis cinædi, qui
rem tam bellam infamaverunt. Idem.
22 Δύνασαι, ἔφη.] Sic dicebant qui invitabant ad
cenam: Aristophanes Avibus,
--- πρὸς τοῦ Διδὸς τοῦλοκίπιο.
Dionysia hic sunt, hodie apud me se vino. Juvenalis:
Terius me venio cessare calcia lecto. Una sinui ait.
Qui autem nolabant ire invitati, dicebant, κάλλιστα,
ἰκανῶς & πᾶν καλῶν. Plutarchus ἀπὸ δὲ ἢ ἰκανοῖσι
ἀπὸ τοῦ παραπλήθει, ἐν κίναδοι, κατέστι ἐν τῇ συ-
νέσει καλῶς φησὶ ἔχειν, καὶ χρίσθαι καλῶς; ἐν ὅταν μὴ
δύναται μετ' ἀναβῆσαι. Aristophane: Εὐαργετῶν,
ἀλλ' ἐπὶσθ'. ἔην, κάλλιστ', ἰκανῶς. Pico post,
Ἄλλ' ἐπιθ' αἰ' μοι. ἔην, πᾶν καλῶν, ἢ, λοιπὸν
ἔχου. Latini Benzene & Gratia ἔβ. vel Færis gratulam;
ut est apud Plautum, Terentium, & Horatium.
Idem.

fare, sed sumptum. Gestabat famulus in iti-
nere pecuniam, et cum premeret onere,
Esfiendo, ait, quod nimis est, et fer ea que
potest. teltatur id Bion in Exercitationibus.
Cum aliquando navigaret, didicissetque
navem esse piraticam, prolatum aurum nu-
merabat, deinde velut imprudenti et invi-
tato lapsum à manibus, jactavit in mare, in-
gemuitque graviter. Sunt qui illum et hoc
dixisse memorent, Melius est, ut hac ab A-
ristippo, quam Aristippus propter ista percat.
Interroganti Dionysio ad quid venisset, Ut,
inquit, que habeo impertiar, et que non ha-
78 bo accipiam. * Alii sic eum respondisse re-
ferunt, Quando sapientia egoam, adii Sacra-
tem; nunc pecuniarum egoam ad te veni. Ar-
guetbar maxime hominem, quod in auctionibus
quidam vasa inspicierent, vitam vero leviter
examinarent. Hec alii Diogenis fuisse vol-
lunt. Jussit aliquando Dionysius in con-
vivio, ut singuli in veste purpurea saltare-
nt, id Plato renuit dicens:

Effumina vestio non possum regi,
Sumpta vero Aristippus se induit, et cum
saltare inciperet, prompte dixit:
Neque in facis Liberi

Patris, pudica meus unquam corrumpitur.
79 * Orabat aliquando pro amico Dionysium,
et cum repelleretur, ad pedes ejus corruit.
Id factum cum argueret quispiam, Non ego,
inquit, in culpa eram, sed Dionysius, qui au-
ter habebat in pedibus. Morabatur in Asia, et
cum ab Artapherne satrapa fuisset compre-
hensus, interrogatus à quodam, An ibi
consideret? Quasi vero, inquit, ὁ σὺλτε μα-
γισ unquam sidon fuerim quam modo sum,
allocurus Artaphernem? Eor qui liberali-

καὶ τὸ ἀνάλωμα αἰτιάσθαι. 23 τοῦ θεράποντος ἐν
ὄδῳ βασιλεύοντος ἀργύριον, καὶ βαρυνομένου
(ὡς Φασὶν οἱ περὶ τὸν Βίωναν ἐν ταῖς διατριβαῖς)
Ἀποχρεῖ, ἔφη, τὸ πλεόν, καὶ ὅσον δύνασαι βάλ-
σταξε. πλεόν ποτε ἐπεὶ τὸ σκάφος ἔγνων πειρα-
τικόν, λαβὼν τὸ χρυσίον ἠρίμην, ἐπιταεῖς βελ-
λαπταν ὡς μὴ θέλων παρακατέβηαι, καὶ δῖθεν
ἀνάμωξεν. οἱ δὲ καὶ ἐπειπεῖν Φασὶν αὐτόν, Ὡς
ἀμεινον ταῦτα ὑπ' Ἀριστίππου, ἢ διὰ ταῦτα Ἀ-
ριστίππου ἀπολεῖσθαι. Διονυσίου ποτὲ ἐρωμένου
ἐπὶ τί ἦκοι; ἔφη ἐπὶ τῶν μεταδώσειν ἂν ἔχει, καὶ
μεταληψέσθαι ἂν μὴ ἔχει. * ἐνὶ δ' οὗτος ἀπο-
78 κρίνασθαι. Ὅποτε μὲν σοφίας ἐθέλοντι, ἔχον πα-
ρὰ τὸν Σωκράτη νῦν δὲ χρημάτων δεόμενοι πα-
ρὰ σέ ἦκοι. κατεγνώσκει τὸν ἀνθρώπον ὡς τὰ
σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκουπύοντων, τοὺς
δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων, εἰ δὲ, τοῦτο Διογέ-
νους Φασί. καὶ τότε παρα πτόν καλεῖσσαντος
Διονυσίου, ἔκαστον ἐν πορφύρῃ ἐσθῆτι ὀρχήσα-
σθαι, τὸν μὲν Πλάτωνα μὴ προσίσθαι, εἰπόντα,
24 Οὐκ ἂν δύναμην θῆλον ἐνδύσαι στελήν.
τὸν δ' Ἀριστίππον λαβόντα, καὶ μέλλοντα ὀρχή-
σασθαι, 25 εὐστόχως εἰπέιν,

--- 25 καὶ γὰρ ἐν βακχεύματι
27 Οὐδ' ἦγε σάφρων οὐ διαφθαρήσεται.
* δεόμενος ποτὲ περὶ φίλου Διονυσίου, καὶ μὴ 79
ἐπιτυγχάνων, εἰς πόδας αὐτοῦ ἔπεσε. πρὸς οὖν
τὸν ἐπισκώψαντα, Οὐκ ἔγω, Φησὶν, αἴτιος.
ἀλλὰ Διονύσιος 28 ὃ ἐν τοῖς ποσὶ τὰς ἀποχρεῖς ἔχων.
διατρίβων ἐν Ἀσία, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ Ἀρταφέρνη
νοῦ τοῦ σατραπῆου, πρὸς τὸν εἰπόντα, Καὶ ὠδὲ
βαρρῆεις; Πότε γὰρ, εἶπεν, ὠμάταίς, βαρρῆεις
29 τοῦς τῶν ἐγκυκλίων παιδῶν.

23 Τοῦ θεράποντος ἐν ὄδῳ βασιλεύοντος ἀργύριον,]
Horatus de Anilippo,
--- Servos propece animum
In media insit Libya, quis tardius irent,
Properet omni segnes. Idem.
24 Ὅσον δύνασαι θῆλον ἐνδύσαι στελήν] Adde al-
terum versum qui etiam apud Suidam legitur, Ἄρην
πεφωκῆν καὶ γίνουσι ἐξ ἄρῆος. Idem.
25 Εὐστόχως] Γραφεται εὐστοχῶστερος, H. Steph.
26 Nunc Est in salutaribus, que alibi, tenetrasus,
Athenæus c. 269. osidem citat vertus, colique ab
Aristippo pronunciatos ait, ita scribens. καὶ μόπος

ἰδόντα, καὶ ἔχουσαι, ἐπὶ καὶ βακχεύματι οὐδ' ἦγε σά-
φρων οὐ διαφθαρήσεται. Alid.
27 Οὐδ' ἦγε σάφρων] Apud Suidam legitur, εἰ οὐδ'
ὁ σάφρων. Sed apud Athenæum scribitur ut hic. ne-
que aliter apud ipsum Euripidum. Locus est in Bac-
chis. If. Casaub.

28 Ὅ ἐν τοῖς ποσὶ τὰς ἀποχρεῖς ἔχων] Satis accèrbe: al-
ludit enim ad proverbium quod est in ca nisi Αλοφ-
θου. ἔχων τὸ ἐγκύκλιος ἐν ταῖς στήραις. Suidas habet,
ἐν ταῖς ἡνάσιν. Idem.
29 Τοῦς τῶν ἐγκυκλίων παιδῶν] Plutarchus hoc Bionii
tribuit. Idem.

μάτων μετασχόντας, Φιλοσοφίας δε ἀπολεί-
φθέντας, ομοίως ἔλεγον εἶναι τοῖς Πηλεόπης
μυσητησί. καὶ γὰρ ἐκείνους Μελαγχολὸν μὲν καὶ Πο-
λυδώραν καὶ τὰς ἄλλας θεραπεύοντας ἔχειν, πᾶσας
δε μάλλον ἢ αὐτὴν τὴν θέσποναν δύνασθαι γή-
80 ρομα. * τὸ δ' ἔμειν καὶ Δρίστων. τὸν γὰρ Ὀδυσ-
σεῖα, καταβάντα εἰς εὐδὸν, τοῖς μὲν νεκροῦς
πάντας σὸν ἐρωκεῖναι καὶ συνετυχημέναι,
τὴν δὲ βασιλευσαν αὐτὴν μὴ τεθεῖσθαι. ὁ δ' οὖν
Ἀρίστιππος ἐρωτηθεὶς, τίνα ἴσται ἄδει τοὺς καλοὺς
παῖδας μανθάνειν; ἔφη, ⁹⁰ Οἷς ἄνδρες γενόμενοι
χρήσονται. πρὸς τὸν εἰπόντα ἐν αἰτία, ὡς ἀπὸ
Σακράτους πρὸς Διονύσιον ἔλθει, ⁹¹ Ἄλλα πρὸς
Σακράτην, εἶπεν, ἦλθον, παιδείας δέομενος πρὸς
δε Διονύσιον, παιδείας. ἐξ ὁμιλίας αὐτῷ χρημα-
τισσαμένω Φησι Σακράτης, Πόθεν σὺ τσοῦαυτα;
καὶ ἐς, ⁹² ὄθεν σὺ ταῖα ἄλγυα. * ἵταίρας εἰπούσης πρὸς
81 αὐτὸν. Ἐκ σοῦ κύνω, Οὐ μάλλον, ἔφη, γινώσκεις,
ἢ εἰ δὲ ἄλοσχέων ἰούσα ἶφασκες ὑπὸ τοῦ
δε κενετήσθαι. ἠτιάσαστό τις αὐτὸν τὸν οὖν ἀπό-
ρίπτουτα. ὡσπερ αὐκ ἐξ αὐτοῦ γεωγότα καὶ
ἐς, ⁹³ καὶ τὸ Φλέγμα, Φησι, καὶ τοὺς Φθείρας
ἐξ ἡμῶν ἴσμεν γεννυμένους, ἀλλ' ἀχρεία ὄτα
ὡς πορρωτάτα ῥίπτουμεν. ἐκδεξάμενος τὸ ἀργύριον παρὰ Διονυσίου, Πλάτωνος ἄριστος βί-

bus imbuti disciplina Philisophiam perlexis-
sunt, Penelopeus abbat proci esse similior.
Illas enim et Melantho, et Polydoran ceterasq-
que omnes ancillas potius habere, quam domi-
nae ipsius nuptias sperare potuisse. * Simile
quiddam et Aristo dixisse fertur. Ulyssum
quippe cum descendisset ad inferos, mortuos
ferē vidisse omnes, allocutusque esse, rogans
vero ipsam ne videre quidem potuisset. Ari-
stippus vero rogatus, quem honestos
pueros oporteat discere, Ea, inquit, quae
viris usui futura sunt. Exprobranti cuidam
quod a Socrate ad Dionysium fe contulisset,
Atqui, inquit, ad Socratem disciplina
indignus profectus sum, ad Dionysium autem
ut illuderer ob pecuniam. Multas jam pecu-
nias confectus cum diceret Socrates, Unde
tibi tam multa? Ille inquit, unde tibi rauca.
* Dicente scorto, Ex te gero uterum: 81
Nos, inquit, hoc magis nosti, quam si per-
sinas densissimas ambulans dicere posses, Ista
me paripugit. Causante quodam quod filium
quasi non ex se natum projiceret, Aha vero,
inquit, ignoramus et pituitam et pedicular
ex nobis gigni, quae tamen velut inutilia quam
longissime projicimus? Cum a Dionysio pec-
uniam ipsē, Plato librum accepisset, inisi-

Eos qui reliqua philosophia artes ingenuas scilicet tenent.]
Graece. τοῖς τῶν ἰσχυκλίων παιδιῶν μὲν μετασχόντας,
φιλοσοφίας δὲ ἀπολείφθοντας. non dubito quin ἰσχυκλίου
παιδιῶματα hoc loco ingenuas quaedam & bonae artes
intelligantur à Laërtio, ut Geometria, Musica, &
reliquis ejusdem generis. nam si liberales omnes fi-
gnificentur disciplinae, quod quidem video Phavori-
um ita existimare, qui ἰσχυκλίου παιδείας continere
vult omnem cognitionem liberalem, ut grammati-
cam, poeticam, rhetoricam, philosophiam, ma-
thematicam, & omnino omnem artem, & scientiam,
non video quid inter istas ἰσχυκλίων παιδείας, & phi-
losophiam inter futurum sit. Nec tamen inficias iverim
inter has, quas Phavorinus commemorat, esse aliquas
artes non liberales, quae ipsius Philosophiae quasi
ancilla sint, quas significari hoc loco posse non nega-
verim. sed mihi tamen placet eam sententiam sequi,
in qua discrimen majus relinquitur inter philoso-
phiam & haec alia, quae ἰσχυκλίου vocantur. Pluta-
rchus in lib. περὶ παιδῶν ἀγωγῆς, hoc dictum non Ari-
stippo tribuit, sed Bionii, ita scilicet. ὅστις τις δε καὶ
βίω λόγιον εἰ φιλόσοφος, ὅτι ὡσπερ οἱ μνηστήρες τῆ Πη-
λεόπης παρεστήσαντο μὴ δύναμενοι ταῖς ταύταις ἐμύγγοντο
θεραπεύοντας, οὕτω καὶ οἱ φιλοσοφίας μὴ δύναμενοι κατα-

τεχνίῳ ἐν τοῖς ἄλλοις παιδιῶμασι τοῖς οὐδὲν ἀξίως ἰσχυ-
κλίου κατασκευάζοντο. Aldob.
90 Οἱ ἀπὸ αὐτῶν γινόμενοι χρῆσονται.] Petronius Arbitri
Ei ideo ego adolescentulus existimo in scholis stultissimos
ferri: quia nihil ex his qua in usui habentur, aut adiuvant
aut valent. H. Casaub.
91 Atqui ad Socratem, inquit, institutiois ἐπι-
θέσει γεσπί, ad Dionysium vero ἑρσῖσις.] Ego hunc lo-
cum verti (servato aliqua ex parte schemate annomina-
tionis, nam ut idem annominationis significo omnino
servatam, fieri non potuit. Laërtius enim usus est eo
annominationis genere, quod ejusdem correctione, seu
circumflexione littere continetur. ut in παιδείας, &
παιδείας: quod ne ego exprimerem, diversa linguarum
ratio impedimento fuit. Aldob.
92 Ἐρὲ ἰσοσχέων ἰούσα ἶφασκες ὑπὸ τοῦ κενετή-
σθαι.] Petrusicū ἰσοσχέων ἀπὸ τοῦ ἕροσχέων accipit &
Hesychius, ἰσοσχέος, ἕροσχέος interpretatur. quem
qui reprehendunt, non tam ipsum, grammaticum
diligentissimum, quam eos auctores qui ita usur-
paverant, culpant. H. Casaub.
93 Καὶ τὸ Φλέγμα [Φησι] καὶ τοὺς Φθείρας ἐξ ἡμῶν
γεννυμένους.] Adh, si liber, Aristotelem Probl.
scđ. iv. probl. xiv. libem.

mulante se quodam, Ego, inquit, pecuniis
indigo, Plato libri. Percontanti cujus rei
gratia se Dionysius argueret, Ejus, ait, cu-
82 jus arguent ceteri. * Postulabat pecuniam
a Dionysio, et ille, Dixisti, inquit, non e-
gere sperintem. Da, inquit ille, et postea de
his quaeramus: et cum dedisset, Videste, ait,
me non indigere? Dicente ad eum Dionysio:
Qui ad tyannum proficiscitur,
Illiur est servus, quamvis liber advenierit.
Subjecti.
Non est servus, si liber veniat.
Hoc Diocles refert libro de Vita Philoso-
phorum. Alii Platonem id dixisse tradunt.
Iatus Aeschini, haud multo post, Annon
cedimus, ait, in gratiam, νόμῳ δεῖστῆρα
ἀσπίσμενος? Num expectabis donec quisquam
nos sicutra super rohilis reconciliet? Et ille,
Grato, inquit, animo. * Memento ergo, ait
83 Aristippus, quod ad te cum major essem natu,
prior accessi. Et Aeschines, Cum ratione, in-
quit, per Junonem dixisti: nam me multo pro-
fecto melior es. Ego enim inimicitiae, tu autem
amicitiae princeps fuisisti. Et ista quidem de
illo referantur. Fuerunt autem Aristippi
quatuor. Primus iste de quo nobis sermo
est. Secundus, qui Arcadiae historiam scri-
psit. Tertius, qui quod a matre doctus ef-
set, Metrodidactus dictus est, prioris ne-
pos ex filia. Quartus, ex nova Academia
profectus. Hujus autem Cyrenaiici Philo-
sophi libri isti memorantur, Tres historie
Libyce libri ad Dionysium missi. Unus in
quo sunt dialogi viginquique: alii qui-
dem Attica, alii vero Dorica locutione
84 scripti. * Sunt autem hi, Artabazus. Ad

βλίον, πρὸς τὸν αἰτία ἀμεινον, Ἐγὼ μὲν γὰρ, εἶ-
πεν, ἀργυρίων, Πλάτων δὲ θεράλειον εἰσθιν ἐνδής.
πρὸς τὸν εἰπόντα, τίνας ἐνεκα ἐλέγχεσθαι παρὰ Διο-
νυσίου; Οὐ ἕνεκα, Φησίν, οἱ ἄλλοι ἐλέγχουσιν.
* ἦτε Διονύσιον ἀργυρίον καὶ ἐς, Ἄλλα κινῆ Φησι
οὐκ ἀπορήσειν τον σοφὸν ὁ δ' ὑπολαβῶν, Δὸς, εἶ-
πε, καὶ περὶ τούτου ζητῶμεν. δόντος δὲ, ὄρα ἐς, ἔ-
φη, ὅτι οὐκ ἠπάρακα. * εἰπόντος πρὸς αὐτὸν Διο-
νυσίου,
91 Ὅς τις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται,
Κείνου ὄτι δούλος, κὰν εἰλευθερος μάλῃ.
Ἵπολαβῶν,
Οὐκ ἔστι δούλος, ἀν εἰλευθερος μάλῃ.
τούτου Διακλῆς Φησὶν ἐν τῷ περὶ βίων Φιλοσόφῶν.
Ἄλλοι γὰρ εἰς Πλάτωννα ἀναφέρουσιν. ἐργασθῆς
πρὸς Αἰσχινην, μετ' οὐ πολὺ. Οὐ διαλλαχθεσά-
μεθα; οὐ παυσόμεθα, εἶπε, ληρούντες; 95 ἄλλα
ἀναμεινίς ὡς ἀν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κίλικος Φλα-
ρῶν διαλλάξῃ; καὶ ἐς, Ἀσμεῖνας, ἔφη, Μνημῶ- 83
νευε τοῦνυν, εἶπεν ὁ Ἀρίστιππος, ὅτι σοὶ πρότερος,
προσβύτερος ἂν, προσῆλθον. καὶ ὁ Αἰσχινης, Εὐ-
γε, νῆ τὴν Ἡραν, εὐλόγως εἶπας. ἐπεὶ πολλῶ μου
βελτίων ὑπάρχεις. ἐγὼ μὲν γὰρ εἰσθεος, σὺ δὲ
Φιλίας ἀρχεῖς. καὶ ταῦτα μενεῖς αὐτὸν ἀναφέ-
ρεται. γεγύνασι δ' Ἀρίστιπποςί τέσσαρες, περὶ οὗ
τε ὁ λόγος. καὶ δεύτερος, 97 ὁ τὰ περὶ Ἀρκαδίας
γεγραφέας τρίτος, ὁ μητροδιδάκος, θυγατρὶδούς
τοῦ πρώτου. τέταρτος, ὁ ἐκ τῆς νεωτέρας Ἀκαδη-
μίας. τοῦ δὲ Κυρηναϊκοῦ Φιλοσόφου Φέρεται βι-
βλία, τρία μὲν ἱστορίας τῶν κατὰ Λιβύην, ἀπε-
σταλμέτα Διονυσίῳ. ἐν δὲ 98 ἐν ᾧ διάλογοι πέντε
καὶ εἰκοσιν. οἱ μὲν Ἀθησί, οἱ δὲ Δαριδίῳ διαλέκτου γεγραμμένοι οἶδε. * Ἀρταβαζος. Πρὸς 84

94 Dicente ei Dionysio, quisquam enim ad tyran-
num proficiscitur? Plutarchus in lib. πῶς δι τὸν νόον
πονημάτων ἀκούσι. verficulus Sophocles esse ait, quos
a Zenone sic transcriptos esse dicit, non ab Ari-
stippo. καὶ ὁ Ζῶνυ, inquit, ἐπὶ κερδοβόμους τὸ τοῦ Σο-
φωκλέους.
Ὅς τις δε πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
Κείνου ὄτι δούλος, κὰν εἰλευθερος μάλῃ μετῆραφιν.
Οὐκ ἔστι δούλος; ἂν εἰλευθερος μάλῃ.
τῷ Δαριδίῳ ἢν συνειφάνου τῶν ἀπὸ καὶ μετῆραφίνα
καὶ ἀναπιτυκου. Aldob.
95 Ὅς τις γὰρ ὡς τύραννον.] Sophocles fure hī versus,

si Plutarcho credimus in Pompeio; alii Euripidi tri-
buunt. H. Casaub.
96 Donec quis nos adhibito calice temperat in concor-
diam reducat. Nostro quoque tempore mos iste usur-
parat, ut inter quos irae aliquae fuerint, hī adhibito
poculo, ex quo uterque bibat, in concordiam redu-
cantur. Aldob.
97 Ὅ τὰ περὶ Ἀρκαδίας γεγραφέας.] Scholiastes:
Theocritus ἐπὶ τῶ α. laudat Aristippum ἐν τῷ ἑκτα-
τικῷ. Memini & Clemens Stromat. lib. 1. H.
Casaub.
98 Ἐν ᾧ διάλογοι πέντε καὶ εἰκοσιν οἶδε.] Suspectus nō.

τούς ναυαγούς. Πρὸς τοὺς Φυγάδας. Πρὸς πτωχόν. Πρὸς λαΐδα. Πρὸς Πάρον. Πρὸς Λαΐδα περὶ τοῦ κατέπτρου. Ἐρμίας. Ἐνύπνιον. 39 Πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς κώλικος. Φιλόμηλος. Πρὸς τοὺς εὐκείνους. Πρὸς τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι κέκτηται οἶνον παλαιὸν καὶ εἰαίρας. Πρὸς τοὺς ἐπιτιμῶντας ὅτι πολυτελεῖς ὄψονται. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρήτην τὴν θυγατέρα. Πρὸς τὸν εἰς Ὀλυμπίαν γυμνάζοντα ἑαυτὸν. Ἐρώτησις, ἄλλῃ ἐρώτησις. 40 Χρεια πρὸς Διονύσιον, ἄλλῃ ἐπὶ τῆς εἰκόνας, ἄλλῃ ἐπὶ τῆς Διονυσίου θυγατρὸς. Πρὸς τὸν εὐόμενον ἀτιμάζεσθαι, Πρὸς τὸν συμβουλευέν ἐπιχειροῦντα. 41 ἔνιοι δὲ καὶ διατριβῶν αὐτὸν φασὶν ἐξ γεγραφέναι, οἱ δ' οὐδ' ὄλως γράψαν ὡς ἐστὶ καὶ Σωσι...

85 κράτης ὁ ῥόδιος. * κατὰ δὲ Σωτιῶνα ἢ δευτέρου, καὶ Παναίτιον, ἔστιν αὐτῶν συγγράμματα ταῦδε. Περὶ παιδείας, Περὶ ἀρετῆς, Πρωτρεπτικός, Ἀταβάζος, Ναυαγοί, φυγάδες, Διατριβῶν ἐξ, Χρειαὶ τρία, Πρὸς Λαΐδα, Πρὸς Πάρον, Πρὸς Σωκράτην, Περὶ τύχης. 42 τέλος δ' ἀπίφανε τὴν λείαν κίνησην εἰς αἰσθησὶν ἀναδιδομένην. 43 ἡμεῖς δ' ἐπειδὴ τὸν βίον ἀνεγράψαμεν αὐτοῦ, φέρε νῦν διέλθωμεν τοὺς ἀπ' αὐτοῦ Κυρηναϊκοὺς, οἵτινες ἑαυτοὺς, οἱ μὲν Ἡγησιακοὺς, οἱ δὲ Ἀνικερειοὺς, οἱ δὲ Θεωδορείους προσωνόμαζον. οὐ...

metus: non enim sequuntur indices dialogorum xxv. sed xxiiii. tantum. Idem. 39 Ad eum qui est a Calice. Græce. πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς κώλικος, quoniam noni εὐκείνους, sed τὸν ἐπὶ τῆς κώλικος dixit, ideo ego quoque non prætuleram verti, sed eum qui est a Calice: non dissimili locutione, qua Cicero dixit. Pollicem servum meum a pedibus. Aldob. 40 Christa ad Dionysium. Quid sit Christa, & quid inter christam, & sententiam interit, quam Græci γράμνον vocant, multi tradiderunt; præcipue autem Alphronius Sophistes in progymnalmasi cuius verba sunt hæc. χρῆσις ἐστὶν ἀπορημένων τῶν σωματικῶν, ἐπιτοχὴς ἐπὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀσφάλειας. χρῆσις δὲ οὐδὲ προσαναγορεύει χρῆσι. τῆς δὲ χρῆσις τὸ μὲν ἐστὶ λογικὸν, τὸ δὲ πρᾶκτικόν, τὸ δὲ μικτόν. Ufus est hoc verbo Quinilianus, A. Gellius & alii. & ut videt, Græco pro Latino utuntur. quod nullo modo mutandum fuit. Idem. 41 Quis est eum exercitatio noma. Ego τὰς διατριβὰς exercitatio noma verti, nec tamen ignoro τὸν διατριβῶν alia quoque multa significare: sed cum sententiam hoc loco secutus sum, & quæ nulli aptior visa est. Idem.

naufragos. Ad fugitivos. Ad mendicam. Ad Laidem. Ad Porum. Ad Laidem de speculo. Hermias. Somnium. Ad eum qui præerat poculo. Philomelus. Ad domesticos. Ad increpantes quod verus vinum scortaque pollideret. Ad vituperantes quod magnifice instrueret mensam. Epistola ad Aretam filiam. Ad eum qui seipsum exercebat ad Olympia. Interrogatio. Alia interrogatio. Chria, ad Dionysium. Alia de imagine. Alia de Dionysii filia. Ad eum qui arbitrabatur se contemptui et ignominie haberi. Ad eum qui consulere moliebatur. Plerique illum et exercitatio noma sex libros scripsisse afferunt; alii profus scripsisse negant, ex quibus est Socraticus Rhodius. * Porro ut Sotion in secundum, et Panætius referunt, hæc sunt ejus volumina: De disciplina. De virtute. Exhortatorius. Artabazus. Naufragi. Fugitivi. Diatribarum libri sex. Chriarum libri tres. Ad Laidem. Ad Porum. Ad Socratem. De fortuna. Finem vero definitivum leonem motum ad sensum emanantem.

Age vero quoniam ipsius vitam descripsimus, nunc eos qui ab illo fluxere, Cyrenaicos suo ordine prosequamur. Ex his alii quidem Hegeliacos, Annicerios alii, alii Theodorios seipios appellaverunt.

42 Finem bonorum suam esse motum affirmabat, ad sensum permanentem. Aristippus finem bonorum in voluptate ponebat. voluptatem autem suam quandam motum esse aiebat, quo sensus quasi nullarentur: qua de re copiosius paulo post agemus, in sententia Cyrenaicorum explicandis; & omnia Ciceronis testimonio comprobabimus. Quod autem Laërtius hic ita aiebat ἀναδιδομένην dixit, ego ad sensum permanentem verti. sic enim loquitur Cicero cum aliis locis, num maxime lib. 2. Tusc. quest. Sit ne igitur, inquit, malum dolor necne. Stoici viderunt, quæ contrarietas quibusdam ac minutis conclusivissimulis, nec ad sensum permanentibus: efficere volunt, non esse malum dolorem. Idem. 43 Nos autem, quoniam illius vitam perscriptimus. Ut ex proemio Laërtii constat ex decem lectis ibidem enumeratis secunda est Cyrenaica, cujus princeps est Aristippus, quæ in tres subdividitur sectas, nam & Hegeliacos complectitur, & Annicerios, & Theodorios. De Cyrenais igitur primo loco Laërtius est auctor. secundo, de Heliaciis à Phredone profectis. tertio, de Megariis, qui sunt ab Euclide, in quibus Diodoros, Stilpon, Criton, Simon, Glaucan, Sim...

Sed et illos etiamnum qui à Phredone manarunt, ex quibus Eretricos nobilissimos dixere. Sic autem illorum feriem recensentibus. * Aristippum audivit Arete filia, et Æthiops, ex Ptolemaide, et Cyrenaus Antipater. Arete vero auditor fuit Aristippus, Metrodidactos cognominatus. Ejus vero Theodorus, qui primo Atheos, deinde Deus appellatus est. Antipatrum Epitimidus Cyrenaus audivit, ejus Parabates auditor fuit. Parabate Hegesias qui Pithanatus est dictus; et Anniceris, à quo Plato redemptus est. At enim qui Aristippi instituta amplexi sunt, et ab illo Cyrenaici sunt appellati, hæc opinionibus utuntur. Duas perturbationes ponunt, dolorem et voluptatem: Voluptatem lenem...

mias, & Cebes à Laërtio videntur numerari. In extremo autem hoc libro de Eretriacis agit, quorum princeps est Menedemus, qui ex utriusque mixtus est, Eretriacis & Academicis. nam & Stilponis Megarici philosophi, & Platonis Academici fuit auditor. Idem. 44 Ὡς τοὺς κορυφαιστῶντες Ἐρετρικοὺς ἔχειν οὕτως. Scribe, ὡς τοὺς κορυφαιστῶντες Ἐρετρικοὺς. ... ἔχει δὲ αἰσῶν. Deest vocula una, vel ἀνομιᾶς, vel alia. Idem. 45 Aristippum Arete filia; Arete autem Aristippus auditor fuit, & qui maxime discipulus vocatus est. Vide Elianum lib. 3. de Hist. animal. cap. 40. qui locus in Græco codice impresso corruptus est, quem ex hoc Laërtii loco uniusquisque emendare poterit. Aldob. 46 Ἀρετὴ δὲ Ἰλιερίστου ὁ Μτροδιδάκτου. Ael. lib. 11. πρὶ ζώου cap. xl. in huius rei mentione ita est corruptus, ut docti viri pro interpretatione verborum Eliano, translata Diogenes verba coacti fuerint asserere. Ego sic lego mutatione facta minima, & sententia aptissima. Μτροδιδάκτου μὲν τὸν τῆς Ἰλιερίστου (vel ut Diogenes alique habent, Ἀρετῆς) οὐδὲν, τῆς δὲ ἀδελφῆς τοῦ Ἀρετίστου, μνηστῆρος ὁ πικρὸς. Notandum est autem, Aretam hanc forem Aristippi dici ab Eliano, que à Diogene & Suida, ac plerisque omnibus, ejus filia fuisse dicatur: non enim obsecrum est istius femine in veterum scriptis nomen. Idem. 47 Ὁ Ἡγεσίας ὁ Πισιδάκτου καὶ Ἀνικερειῶν. Suidæ Ὁ Ἡγ, ὁ Πισιδάκτου, τῶν δὲ Ἀνικερειῶν. Sed quum hic Anniceris fuerit Platonis æqualis, magis probò Laërtii lectorem. Hegesiam autem istum Pithanatum fuisse appellarem credibile est ob librum quem scriperat, Ἀποκατακτῆς, de quo vide apud Cic. in Tusc. Idem. 48 Quis est Hegesias, is, qui mortis sudor appellatus est. De hoc est apud Cicronem lib. 1. Tusc. qu. c. 166. cujus verba nullo modo prætermittenda fuerunt: DIOGENIS LAËRTII.

μήν ἄλλα καὶ τοὺς ἀπὸ φαίδωνος, ὡς ὅν τοὺς κορυφαιστῶντες Ἐρετρικοὺς ἔχειν οὕτως. * 45 Ἀριστίππου δὴ ἴκηκεν ἡ θυγατὴρ Ἀρετῆ, καὶ Ἰδιβίω Πτολεμαίου, καὶ Ἀντίπατρος Κυρηναίου. 46 Ἀρετῆς δὲ Ἀριστίππου ὁ μητροδιδάκτου ἐπικλήθης, οὐ θεόδωρος ὁ ἄθεος, εἴτα θεός. Ἀντίπατρον δὲ Ἐπιτιμῶντος Κυρηναίου, οὐ Παραβάτης, 47 οὐ Ἡγεσίας ὁ Πισιδάκτου, καὶ Ἀνικερειῶν, ὁ Πλάτων αὐτρωσάμενος. οἱ μὲν οὖν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἁριστίππου μένιντες, καὶ Κυρηναϊκοὶ προσαναγορευθέντες, δόξαις ἐχρῶντο ταύταις. 48 δύο πάθη ὑφίσταντο, πόνον καὶ ἡδονήν. 49 τὴν μὲν λείαν κίνησην, τὴν ἡδονήν. τὸν δὲ πόνον, τραχηλίαν κίοντον, dolorem vero asperum motum appellantes...

A malis igitur mori abducit non à bonis: verum si querimus, hoc quidem à Cyrenais Hegesias sic copiose interpretatur, ut in rege Ptolemao prohibuit esse dicatur illa in scholis dicere, quod malis, his auditis, mortem sibi ipsi confiscerent. & paulo post eodem loco, argumentum quoque & inscriptionem ejusdem Hegesiae libri que fuerit, explicat, ita scribens. Ejus autem, quem dixi, Hegesias liber est ἀποκατακτῆς; quo à vita quidam per mediam discedens vocatur ab amicis, quibus respondens, vita humana enumerat incommoda. Aldob. 48 Duas perturbationes ponebat dolorem, & voluptatem. Græce sic. δύο πάθη ὑφίσταντο πόνον καὶ ἡδονήν. ὑφίστανθαι hoc loco nihil aliud significat, quam operari, quod si ad verbum vertas, erit supponere: quo tamen verbo Cicero in hac significatione non utitur, sed ejus loco verbum simplex usurpat, ponere scilicet, ut in lib. de Oratore 198. a. positum sit igitur in primis, quod post magis intelligitur, & pro Cæcina, nunc rem istam ponamus, πῶθον autem Cicero perturbationes vertit, ut lib. 4. Tusc. quest. cap. 211. a. quoniam, inquit, quæ Græci πῶθον vocant, nobis appellari perturbationes magis placeat, quam morbos. & rursus lib. 3. earundem questionum cap. 193. a. hoc propter motum verba Græci omnem animi perturbationem appellant, vocant enim πῶθον. πῶθον autem non dolorem verti, sed dolorem, eundem Cicero nomen secutus andorem l. 2. Tusc. quest. qui πῶθον apud Græcos duo diversa significare ostendit, dolorem scilicet, & laborem, hoc autem loco nulli dubium est dolorem, non laborem verendum fuisse. Cicerois verba sunt hæc, Interest aliquid inter Laborem & dolorem, sunt finitima omnino; sed tamen differunt aliquid. labor est sentio qualem vel animus, vel corporis gravioris operis. & minoris: dolor autem motus asper in corpore à sensibus alienus, hac duo Græci illi, quorum copiosior est lingua, quam nostra, uno nomine appellant, &c. Idem. 49 Ac voluptatem qualem suam quendam motum,

87. ψων. * μη διαφέρειν τε ἡδονὴν ἡδονῆς, 50 μηδὲ ἡδονῆς τι εἶναι. 51 καὶ τὴν μὲν, εὐδοκίαν πάσι ζώοις τῶν δ', ἀποκρουστικῶν. 52 ἡδονήν, μὲν τοὺ τῷ σώματος, ἣν καὶ τέλος εἶναι, (κατὰ Φησί καὶ Παναίτιος ἐν τῷ περὶ τῶν αἰρέσεων) οὕτην καταστημάτην ἡδονὴν, τὴν ἐπ' ἀναρέσει ἀλλοτρίων, καὶ οἷον ἀνοχλησίαν, ἣν ὁ Ἐπίκουρος ἀποδέχεται, τέλος εἶναι Φασί. 53 δοκεῖ δ' αὐτοῖς

dolorem vero aspernim motum esse ascham.] Græcæ sic τὸ μὴ λίσαι κίνησι τὸ ἡδονῶν, τὸ ἐπίσει τραχίαν κίνησιν. Cicero ubique fere ita vertit, quemadmodum nos. Lib. 2. de Fin. bonorum cap. 65. b. omnes, inquit, jucundam motum, quo sensus hilarantur. Græcè ἡδονῶν. Latine voluptatem vocat. λίσαι igitur κίνησι hoc loco dixit jucundum motum. Eodem autem libro cap. 66. b. quod Laërtius hic λίσαι κίνησι, ipse commentione suscepit jucunditatem in corpore appellavit, sicque exprimit melius verba Laërtii. nam λίσαι κίνησι dixit suavem commotionem. Idem paulo post cap. 68. a. hanc ipsam Aristippi & Cyrenaicorum, de qua hic agitur, sententiam explicans, ita scribit. Aut enim eam voluptatem tuentur, quam Aristippus, id est, quæ sensus dulciter & jucunde movetur. Nec vero levem motum potius quam suavem ideo o vertere debui, ut levis motus aspero motui ex altera parte responderet. sequitur enim τὸ ἐπίσει τραχίαν κίνησιν. quam definitionem Cicero lib. 2. Tulf. quaest. sic exprimit: Dolos autem motus asper in corpore, à sensibus asperimus. Neque enim minus suave ex altera parte respondet quam leve: utrumque enim verbum in motu propriam sedem non habet, sed in his quæ sub tactum subjiciuntur: sed ex propria in alienam migravit. Idem.

50 Μηδὲ ἡδονῆς τι εἶναι] Scrib. ἡδονῶν. If. Casaub. 51 ἐν voluptatem quidem omnibus animantibus ab initio aschiam, dolorem vero omnia aspernari.] Græcæ, καὶ τὸ μὴ ἰδοκίαν πάσι ζώοις, τὸ δὲ ἀποκρουστικῶν, τὸ ἰδοκίαν πάσι ζώοις, καὶ τὸ ἀποκρουστικῶν πάσι ζώοις, Cicero lib. 1. de Fin. cap. 128. a. primum aschium, & primum declinatium, primum appetitum, primumque dejectionem vocavit, hanc ipsam exprimens sententiam. Voluptatis, inquit, alii primum appetitum vocant, & primum dejectionem dolores: alii censent primum appetitum aschiam, & primum declinatium dolorem. Item lib. 2. de Fin. cap. 71. a. simul atque natum est animal, gaudet voluptate, & eam appetit ut bonum, aspernatum dolorem ut malum. Et lib. 2. de Fin. cap. 53. a. confirmat illud vel maxime, quod alii naturam aschiam vel reprobat, id est, voluptatem & dolorem. Aldob.

52 Ἠδονὴ οἷον τὸ τῷ σώματος, ἣ καὶ τέλος εἶναι] Faustus lib. xiv. ἡποκρουστικῶν, notat Aristippum non distille ipsum quidem τὸ ἡδονῶν esse vitios, sed ex eo id colligere ipsius sectatores, quod καὶ λόγους περὶ ἡδονῶν παύσει καὶ ἦ. If. Casaub.

Voluptatem suavitatem non illi quidem eam bonorum si-

* Nihil differre à voluptate voluptatem, 87 neque aliud alio magis volupe esse. Atque illam quidem cunctas animantes appetere, hunc autem repellere. Voluptatem autem corporis intelligent: quam et finem esse dicunt; ut etiam Panætius in libro de Sectis tradit; non eam quæ in statu sit, et doloris privatione consistit, et veluti à turbatione omni quietem agit, quam suscepit Epicurus, finemque constituit. Videtur au-

tem esse dicunt,] Græcæ, ἰδονὴ μὴ τοὺ τῷ σώματος, οὐ τὴν καταστημάτην ἡδονῶν, τὴν ἐπ' ἀναρέσει ἀλλοτρίων, καὶ οἷον ἀνοχλησίαν, ὁ Ἐπίκουρος ἀποδέχεται, τέλος εἶναι Φασί. Quia duo sunt in rerum natura dissimilia, quemadmodum multis locis vice philosophie disputavit Cicero, sed præcipue in 1. & 2. lib. de Finibus: quorum alterum est esse in voluptate, alterum est carere dolore. & quia carere dolore quodam modo ad voluptatem facere videtur, ideo utrumque statum, sive utramque voluptatem complexus est Epicurus, moventem ac stantem. Aristippus autem, & Cyrenaci ab eo profecti, unam tantum admitebant voluptatem; quam bonorum finem esse dicebant, voluptatem scilicet sensus moventem: alteram que in non dolendo posita erat, neque admitebant; neque bonorum finem esse putabant. In quo Cyrenaci minus quam Epicurus vituperandi sunt, quemadmodum docet Cicero lib. 2. de Finibus a. cap. 66. usque ad 67. Indolentia enim cum medium quoddam sit inter voluptatem ac dolorem, nullo modo appellari aut esse volupæ potest. Sed quam Laërtius ἡδονῶν καταστημάτην appellavit, ego voluptatem stantem verti. Video enim Ciceronem lib. 2. de Finibus hæc eadem tradentem ita loquutum esse cap. 71. a. summum enim bonum & malum vœgens puer ultra voluptate adjudicabit, stante, an movente? Hanc eandem voluptatem, quæ in non dolendo posita est, alibi stabilem vocat, ut eodem loco paulo post. Itaque Epicurus semper hoc usitur, ut probet voluptatem naturâ expeti, quod ea voluptas, quæ in motu sit, & parvos ad se allicit, & bestias: non illa stabilis, in qua tantum inest nihil dolere. Et eodem lib. cap. 80. b. nam inter ista tam magnifica verba, tamque præclara, non habet illum voluptatis locum, non modo illa quæ in motu esse dicunt, sed nec hæc quidem stabilis, multoties aliis locis, quos consulto prætereo. Quod autem ille dixit, τὸ ἐπ' ἀναρέσει ἀλλοτρίων, καὶ οἷον ἀνοχλησίαν, ego in amotione dolorum posui. & quasi indolentiam quædam verti. Sic enim locutus est Cicero eadem de re lib. 1. de Fin. cap. 56. b. ut enim cum cibo & potione suaves sitique deplussa est, ipsa delectatio molestia conscientione asfert voluptatis: sic in omni re doloris amotio: successio corpore efficit voluptatis: nam ἀνοχλησία quid mi, quin apud Latinos idem quod indolentia sit, non video dubitan potest. Aldob.

87 Videtur quoque ipse finem bonorum, à beata vita differre.] Apud Cyrenacos bonorum finis est volu-

tem eis finis à beata vita differre. Finem quippe esse particularem voluptatem; beatam autem vitam five felicitatem, voluptatum particularium consistere conventa, quibus et præterite communerantur, et futuræ. 88 Particularem quoque voluptatem propter se eligendam; felicitatem vero non propter seipsum, sed propter particulares voluptates expetendam. Testimonium nobis esse, finem habendam voluptatem, quod à pueris hanc nobis natura conciliaverit, etiam absque judicio rationis: et cum illa fruimur, nihil amplius inquirimus, quodque nihil æquæ ac dolorem naturaliter fugimus. Voluptatem præterea bonum esse, etiam à turpissimis proveniat rebus, ut apud Hippobotos in libro de Sectis. Licet enim fredda sit actio, voluptatem tamen per seipsum eligendam esse, bonumque existimam. 89 Porro illa doloris amotio, quam tuetur Epicurus, eis non videtur voluptas esse; neque privatio voluptatis, dolor. utraque enim esse in motu constituta, cum non sit motus, doloris voluptativæ privatio. Quippe doloris illa vacatio veluti dormientis status est. Possè quosdam ajunt

καὶ τέλος εὐδαιμονίας διαφέρειν. τέλος μὲν γὰρ εἶναι τὴν κατὰ μέρος ἡδονὴν εὐδαιμονίαν δὲ, τὸ ἐκ τῶν μερικῶν ἡδονῶν σύστημα, 54 αἷς συναριθμοῦνται καὶ αἱ παρὰχρημαί, καὶ αἱ μέλλουσαι. 55 εἶναι τε τὴν μερικὴν ἡδονὴν, δι' αὐτὴν αἰρέτην. 38 τὴν δ' εὐδαιμονίαν, οὐ δι' αὐτὴν, ἀλλὰ διὰ τὰς κατὰ μέρος ἡδονάς. 55 πίστιν δ' εἶναι τοῦ τέλος εἶναι τὴν ἡδονὴν, τὸ ἀπραίρετος ἡμᾶς ἐκ παιδῶν οικειῶσθαι πρὸς αὐτὴν, καὶ τυχόντας αὐτῆς μηθέν ἐπιζητεῖν, μηθέν τε οὕτω Φεῦγε, ὡς τὴν ἐναντίαν αὐτῆ ἀλλοτρίαν. εἶναι δὲ τὴν ἡδονὴν ἀγαθόν, καὶ ἀπὸ τῶν ἀσχημοτάτων γέννηται, κατὰ Φησὶν ἰσάβωτος ἐν τῷ περὶ τῶν αἰρέσεων. εἰ γὰρ καὶ ἡ πρᾶξις ἀποπος εἶναι, ἀλλ' οὐκ ἡ ἡδονὴ δι' αὐτὴν αἰρετὴ καὶ ἀγαθόν. 54 ἥ δὲ τοῦ ἀλογούτος ὑπ. 89 ἐξ αἰρέσεως (ὡς εἶρηται παρ' Ἐπικούρω) δοκεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονὴν, οὐδὲ ἡ ἀγδονία ἀλλοτρίων. ἐν κινήσει γὰρ εἶναι ἀμφοτέρω, μὴ οὕσης τῆς ἀπονομίας ἢ τῆς ἀγδονίας κινήσεως, ἐπεὶ ἡ ἀπονομία, οἷον καὶ καθ' οὐδὸς ἐστὶν κατάστασις. δινασται δὲ Φασὶ καὶ τὴν ἡδονὴν τινὰς μὴ αἰρεῖσθαι κατὰ διὰ voluptatem minimè appetere per animi perversionem:

esse argumento, quod ea nobis à pueritia nullo aliovis consilio concelebrat.] Argumentum citat est Epicurus quoque commune, ut alia multa Cyrenaicorum. Cicero primo lib. de Finibus sub Torquati persona hoc idem asserens argumentum ita loquitur. Omne animal, simul atque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere ut summo bono; dolorem aspernari ut summum malum, & quantum possit à se repellere, idque facere nondum depravatam, ipsa natura incorrupte atque integre judicant. Idem quoque 2. lib. de Finibus cap. 7. à primo ut optimo animantium ortu pueri oritur summi boni. Simul atque natum animal est, gaudet voluptate, & eam appetit ut bonum, aspernatum dolorem ut malum. Idem.

56 Doloris autem amotio, ut est apud Epicurum, non videtur eis esse voluptas, nec voluptatis privatio dolor.] Cyrenaci, ut supra dictum est, unam tantum agnoscant voluptatem in motus jucunditate positam, alteram vero, quæ posita erat in non dolendo, totam repudiabant. In quo ab Epicureis differant, qui duas voluptates amplectebantur, moventem, ac stantem. Sic enim in lib. de Fin. 1. apud Ciceronem loquitur Torquatus. Non enim hanc solum sequimur, qua suavitare aliqua naturam ipsam movet, & cum jucunditate quamdam percipitur sensibus, sed maximam illam voluptatem habemus, quæ percipitur omni dolore absente. Idem.

πάντα ἡδέως ζῆν, μήτε πάντα φαῦλον ἐπιπό-
 νους, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον. ἴσ ἀρκεί δὲ καὶ
 κατὰ μίαν τις προσπίπτουσαν ἡδέως ἐπαναγι-
 τήν φρόνησιν ἀγαθὸν μὲν εἶναι λέγουσιν, οὐ δι-
 ἑαυτὴν δὲ αἰρετὴν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς περι-
 γινόμενα. ἴσ τὸν φίλον τῆς χρείας ἕνεκα. καί
 γὰρ μέρος σώματος μέχρις ἀν παρή, ἀσπάρε-
 σθαι. τῶν ἀρετῶν ἐνίας καὶ περὶ τοὺς ἀφρονος
 συνίστασθαι. τὴν σωματικὴν ἀσκησιν συμβάλ-
 λεσθαι πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν. τὸν σοφὸν μήτε
 φθονῆσιν, μήτε ἐρασθήσασθαι, ἢ δευσιδαιμονή-
 σειν. γίνεσθαι γὰρ ταῦτα παράκρηνη δόξαν. λυ-
 πησέσθαι μόντοι καὶ φοβησέσθαι. φυσικῶς γὰρ
 92 γίνεσθαι. * καὶ τὸν πλοῦτον δὲ, ποιητικὸν ἠδονῆς
 εἶναι, οὐ δι' αὐτὸν αἰρετόν. ἴσ τὰ τε πάθη, κα-
 ταληπτά, ἔλεγον οὐκ αὐτὰ, οὐκ ἀφ' ὧν γίνεσθαι.
 ἴσ ἀφίστατο δὲ καὶ τῶν φυσικῶν, διὰ τὴν ἴμ-
 φανομένην ἀκαταληψίαν τῶν θελογικῶν, διὰ
 τὴν εὐχρηστίαν, ἢ πτοτο. μελέαγρος δὲ ἐν τῷ
 δευτέρῳ περὶ δόξων, καὶ κλειτόμαχος ἐν τῷ πρώ-
 τῳ περὶ τῶν αἰρεσιῶν, φασὶν αὐτοὺς ἀχρηστα
 ἠγείσθαι τὸ τε φυσικὸν μέρος καὶ τὸ διαλεκτι-
 κόν. δύνασθαι γὰρ καὶ εὐ λέγειν, καὶ δευσιδαι-
 μονίας ἐκτός εἶναι, καὶ τὸν περὶ θανάτου φόβον
 ἐκφεύγειν, ἴσ τὸν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν λόγον
 93 ἱκμεμαθηκέτα. * μηδὲν τε εἶναι φύσει δίκαιον,
 ἢ καλόν, ἢ αἰσχροπύ. ἀλλὰ νόμῳ καὶ ἔθει. ὁ
 que didicerit. * Nihilque natura iustum esse, aut honestum vel turpe, sed consuetudine ac lege. 93

70 Satis enim est, ut vel unica quis voluptate iucun-
 de eum afficiente refectatur. Satis, inquit, est ad
 beate vivendum maiorem partem affici voluptate.
 quod si aliquando sapientem contingat esse in dolore,
 non ideo tamen vita beata amittitur, sed vel per uni-
 cam voluptatem iucunde eum afficientem ad beatam
 vitam revertitur. Aldob.
 71 Amicum utilitatis causa adiungi. Hoc idem de
 amicitia decretum Epicurus tenetur: quod apparet ex
 2. lib. de Fin. bonorum c. 81. a. a. ubi Epicureis res-
 pondens, amicitiam utilitate metientibus, ita scri-
 bit. At enim sequitur utilitatem, manebit ergo amicitia
 tamdiu, quamdiu sequetur utilitas. Et si utilitas
 amicitiam constituit, tollet eadem. Idem aliis quoque
 multis in locis. Idem.
 Perturbationes comprehensibiles esse aiebant. Græce.
 τὰτι πάθη καταληπτά, τὴ καταληπτόν Cicero compre-
 hensibile verit. lib. 1. Quæst. Acad. quo verbo, quan-

pientem semper in voluptate vivere, ne-
 que rursus insipientem semper in dolore,
 verum majore ex parte sic utrumque affici.
 Satis autem esse, si quis vel per unam in-
 cidentem voluptatem suavit afficiatur.
 Prudentiam quidem bonum esse asserunt,
 non autem propter seipsam appetendam,
 sed eorum gratia, quæ nobis ex ipsa pro-
 veniunt. Amicum necessitatis causa am-
 plectendum. Nam et corporis partes
 quamdiu adsunt, adamari. Virtutes quæ-
 dam et imprudentibus communes esse.
 Corporis exercitationem conferre ad vir-
 tutem capellendam. Sapientem nunquam
 invidia laboraturum, neque cupiditati,
 neque superstitiosi unquam cessurum. Ista
 enim ex inani opinione contingere: dolore
 tamen et metu turbatum iri. id quippe na-
 turaliter fieri. * Divitias præterea volupta-
 94 tes efficere, neque per se appetendas. Per-
 turbationes item comprehendi posse dice-
 bant, non autem etiam ex quibus fiunt.
 Naturalium rerum inquisitionem omitte-
 bant, quod comprehendi non posse mani-
 feste colligerent. Logicen propter sum-
 mum ejus usum attingebant. Tamen Me-
 leagri sententia est in secundo de Opinio-
 nibus, et Clitomachi in primo de Sæctis,
 eos et physicam et dialecticam æque a-
 spernari. Possè enim et apte dicere, ac ex-
 tra superstitionem esse, mortificæ metum
 effugere, qui rationem bonorum malorum-
 que didicerit. * Nihilque natura iustum esse, aut honestum vel turpe, sed consuetudine ac lege. 93

quam semel est usus, tamen eo libenter illud hoc lo-
 co usurpavi, quia ad exprimentam sententiam Læc-
 tii apte cadere videbatur. Idem.
 72 Non ergo es, unde proficiuntur, sed ipsa aie-
 ba. Valde illicitor verba ista ex aliquo glossemate
 in codicem irrepserunt. In his enim videtur, quod pro-
 xime dictum est, declarari. Erat quidem magna inter
 philosophos quaestio, utrum aliquid comprehendi
 posset necne. Cyrenici autem & Epicurei, quia ita
 suavi commotione sensuum summum bonum pos-
 sibile esse aiebant, iudicio necesse habebant dicere
 perturbationes ipsas, quibus sensus moveretur, com-
 prehendi percipiæ posse. Hoc quidem, inquit, de
 ipsis perturbationibus verum est: de his autem, unde
 perturbationes proficiuntur, non iudicio idem est
 affirmandum. Idem.
 74 Τὸν περὶ ἀγαθῶν καὶ κ.] Scribe, Τὸν περὶ ἀγαθῶν
 καὶ κακῶν λόγον ἱκμεμαθηκέτα. Jf. Casaub.

μήτοι σπουδαίως οὐδὲν ἀρεπὸν πράξει διὰ τὸς
 ἐπικειμένους ζημίας καὶ δόξας. ἴσ εἶναι δὲ τὸν
 σοφὸν, προκοπήν τε ἀπολείπουσι ἴσ καὶ ἐν φι-
 λοσοφίᾳ, καὶ ἐν τοῖς ἀλλοῖς. Φασὶ δὲ καὶ λυ-
 πείσθαι ἄλλοι ἄλλου μᾶλλον. ἴσ καὶ τὰς αἰσθη-
 σεῖς μὴ πάντοτε ἀληθεύειν. οὐδὲ ἠγεσθαι ἀληθ-
 μένου σκοπούς μὲν εἶχον τοὺς αὐτοὺς, ἠδονῆν καὶ
 πόνον. μήτε δὲ χαρὴν τί εἶναι, μήτε Φιλίαν,
 μήτε ευεργεσίαν διὰ τὸ μὴ δι' αὐτὰ ταῦτα αἰ-
 ρείσθαι ἡμᾶς αὐτὰ, ἀλλὰ διὰ τὰς χρείας αὐτῶν.
 ὧν ἀπόντων μὴδ' ἐκείνα ὑπάρχειν. * τὴν εὐδαι-
 94 μονίαν, ὅλας ἀδύνατον εἶναι. ἴσ τὸ μὲν γὰρ σῶ-
 μα πολλῶν ἀναπεπληθῆσαι παθημάτων, τὴν δὲ
 ψυχὴν συμπαθεῖν τῷ σώματι καὶ παράττωσθαι
 τὴν δὲ τυχμὴ πολλὰ τῶν κατ' ἐλπίδα καλυψέιν.
 ὥστε διὰ ταῦτα ἀνύπαρκτον τὴν εὐδαιμονίαν εἶ-
 ναι. ἴσ τὴν τε ζωὴν καὶ τὸν θάνατον αἰρετόν. Φί-
 σει τε οὐδὲν ἠδὲ ἢ ἀήδης ὑπελάμβανον. διὰ δὲ
 σπάνην ἢ ξενισμὸν ἢ κόρον, τοὺς μὲν ἠδεσθαι,
 τοὺς δ' ἀηδέως χεῖν. πενίαν καὶ πλοῦτον, πρὸς
 ἠδονῆς λόγον, εἶναι οὐδὲν μὴ γὰρ διαφερόντως
 ἠδεσθαι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πένητας. δου-
 λείαν ἐπίσης ἐλευθερίᾳ ἀδιὰ φρονιὰ πρὸς ἠδονῆς
 μέτρον, καὶ ευγένειαν δυσγένειᾳ, καὶ δόξαν ἀ-
 atque libertatem, nobilitatem atque ignobilitatem, gloriam vel ignominiam nihil differre ad

75 Εἶναι δὲ τὸς σοφῶν προκοπήν τε ἀπολείπουσι.] Non
 dubio corruptum esse hunc locum. nam quem sen-
 sum hinc elicias? sed primum distinguendum sic:
 εἶναι δὲ τὸς σοφῶν προκοπήν τε ἀπολείπουσι καὶ φιλο-
 σοφίᾳ καὶ ἐν τοῖς ἀλλοῖς. deinde sciendum prima illa
 verba, εἶναι δὲ τὸς σοφῶν ad superiora pertinere, ac sic
 sensus τὸς σπουδαίως, non alium esse ἢ sapientem. poste-
 riora autem referenda esse ad quaestionem veritatem om-
 nim in scholis philosophorum, προκοπήν vixat esse
 imo an esset, & quomodo fieret. Vide pulcherrimum
 Plutarchi librum, Πῶς ἂν τις ἀειδέτω ταύτων προκο-
 πέντες ἐν ἀρετῇ. At igitur Lærtius Aristippum non
 tollere προκοπήν, sed ἀπολείπειν. quod ipsum loquen-
 di genus apud Plutarchum notavimus. Idem.
 76 Atque etiam in philosophia. Et in aliis progref-
 sionem velinquunt. Quam Lærtius & Græci προκο-
 πῆν, hanc Cicero progressionem appellare solet. de qua
 copiose disputat lib. 4. de Finibus. Levatio igitur
 inquit, virtutum magna sit bis, qui habent ad virtutem
 progressionis aliquamquam, vestri autem progressionem ad
 virtutem fieri aijunt. Aristoteles progressionem hanc
 solet dicere, ἐπὶ ἀρετῶν καὶ μᾶλλον καὶ τὸ ἔτερον. Aldob.

μήτοι σπουδαίως οὐδὲν ἀρεπὸν πράξει διὰ τὸς
 ἐπικειμένους ζημίας καὶ δόξας. ἴσ εἶναι δὲ τὸν
 σοφὸν, προκοπήν τε ἀπολείπουσι ἴσ καὶ ἐν φι-
 λοσοφίᾳ, καὶ ἐν τοῖς ἀλλοῖς. Φασὶ δὲ καὶ λυ-
 πείσθαι ἄλλοι ἄλλου μᾶλλον. ἴσ καὶ τὰς αἰσθη-
 σεῖς μὴ πάντοτε ἀληθεύειν. οὐδὲ ἠγεσθαι ἀληθ-
 μένου σκοπούς μὲν εἶχον τοὺς αὐτοὺς, ἠδονῆν καὶ
 πόνον. μήτε δὲ χαρὴν τί εἶναι, μήτε Φιλίαν,
 μήτε ευεργεσίαν διὰ τὸ μὴ δι' αὐτὰ ταῦτα αἰ-
 ρείσθαι ἡμᾶς αὐτὰ, ἀλλὰ διὰ τὰς χρείας αὐτῶν.
 ὧν ἀπόντων μὴδ' ἐκείνα ὑπάρχειν. * τὴν εὐδαι-
 94 μονίαν, ὅλας ἀδύνατον εἶναι. ἴσ τὸ μὲν γὰρ σῶ-
 μα πολλῶν ἀναπεπληθῆσαι παθημάτων, τὴν δὲ
 ψυχὴν συμπαθεῖν τῷ σώματι καὶ παράττωσθαι
 τὴν δὲ τυχμὴ πολλὰ τῶν κατ' ἐλπίδα καλυψέιν.
 ὥστε διὰ ταῦτα ἀνύπαρκτον τὴν εὐδαιμονίαν εἶ-
 ναι. ἴσ τὴν τε ζωὴν καὶ τὸν θάνατον αἰρετόν. Φί-
 σει τε οὐδὲν ἠδὲ ἢ ἀήδης ὑπελάμβανον. διὰ δὲ
 σπάνην ἢ ξενισμὸν ἢ κόρον, τοὺς μὲν ἠδεσθαι,
 τοὺς δ' ἀηδέως χεῖν. πενίαν καὶ πλοῦτον, πρὸς
 ἠδονῆς λόγον, εἶναι οὐδὲν μὴ γὰρ διαφερόντως
 ἠδεσθαι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πένητας. δου-
 λείαν ἐπίσης ἐλευθερίᾳ ἀδιὰ φρονιὰ πρὸς ἠδονῆς
 μέτρον, καὶ ευγένειαν δυσγένειᾳ, καὶ δόξαν ἀ-
 atque libertatem, nobilitatem atque ignobilitatem, gloriam vel ignominiam nihil differre ad
 77 Atque in ipsis sensibus non semper esse veritatem.]
 Hoc vero idem Peripatetici quoque affirmant, qui
 sensibus non tantum tribuunt, quantum Cyrenæici &
 Epicurei. Qua autem ratione Cyrenæici perturbationes,
 quibus sensus moventur, comprehensibiles, hoc
 est, certas & veras esse affirmant, idem non semper
 in sensibus veritatem esse dicant, ipsi videntur, qui ni-
 hil unquam suis decretis contentantur tueri. Idem.
 78 Multis enim corpori subiectum esse morbis. Πυθῆ-
 κων hoc loco, quo verbo Lærtius usus est, placuit
 mihi morbos potius, quam perturbationes vertere,
 quamquam ne apud ipsos quidem Græcos πάθος & πό-
 θος idem omnino significare semper videantur. Sed
 quia Latine loquentes proprie animum perturbari di-
 cunt, corpus autem minime, ideo πάθηματα hoc
 loco morbos vertimus, non perturbationes, genus au-
 tem verborum Græcorum idem servandum non fuit,
 quod abhorret à Latini sermonis consuetudine. Ne-
 que enim repletum esse morbis corpus Latine loquentis
 dixerit, quod Lærtius ἀποπεπληθῆσαι παθημάτων dixit.
 Idem.
 79 Τὸν τε ζωὴν καὶ τὸν θάνατον αἰρετόν.] Aldobrand.

95 δόξω. * καὶ τῶ μὲν ἄφρονι τὸ ζῆν λυσιτελεῖς εἶναι.
 96 τῶ δὲ φρονίμῳ, ἀδιάφορον. τόν τε σοφὸν αὐτοῦ ἐνεκα πάντα πράζειν οὐδένα γὰρ ἠγείσθαι τῶν ἄλλων ἐπίσης ἀξίον αὐτῶ. κἀν γὰρ τὰ μέγιστα δοκῆ παρ' αὐτοῦ καρπεύσθαι, μὴ εἶναι αἰσθῆσις ὧν αὐτὸς παρίσχει. ἀνήρουν δὲ καὶ τὰς αἰσθῆσις οὐκ ἀκριβοῦσας τῆν ἐπίγνωσιν, τῶν τ' εἰς εὐλόγως 92 φανόμενων πάντα πρᾶττειν. ἔλεγον 93 τὰ ἀμαρτήματα συγγνώμης τυγχάνειν εὐ γὰρ ἕκοντα ἀμαρτάνειν, ἀλλὰ τινι πάθει πιεζόμενον. καὶ μὴ μισήσῃν, μᾶλλον δὲ μεταδιδάσχειν. τόν τε σοφὸν οὐκ οὕτω πλεονάζσειεν τῆ τῶν ἀγαθῶν αἰρέσει, ὡς ἐν τῆ τῶν κακῶν φιλοφρονίᾳ. * τέλος τίθειμεν τὸ μὴ ἐπιπόνως ζῆν, μῆδὲ 96 λυπηρῶς. ὁ δὲ περιγνώσθαι 94 τοῖς ἀδιάφορῶσι περὶ τὰ ποικίλα τῆς ἡδονῆς. οἱ δ' Ἀνικερίδεις τὰ μὲν ἄλλα, κατὰ ταῦτα τοῦτοις. ἀπίλιπον δὲ καὶ Φιλίαν ἐν βίῳ, καὶ χάριν, καὶ πρὸς γαιεὶς τιμὴν, καὶ ὑπὲρ πατρὸς τὴν πράζειν. ὅθεν διὰ ταῦτα, κἀν ὀχλήσεις ἀναδέχεται ὁ σοφός, οὐδέν ἴπτον εὐδαιμονήσει, κἀν ἴλιγα ἡδέα περιγίνεται αὐτῶ. τῆν τε τοῦ Φίλου εὐδαιμονίαν δι' αὐτῶν μὴ εἶναι αἰσθητὴν μῆδὲ γὰρ αἰσθητὴν τῶ πέλας ὑπάρχειν. μὴ εἶναι τε αὐτάρκη τὸν λόγον πρὸς τὸ θαρρῆσαι, καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γενέσθαι. δεῖν δὲ ἀνεβίζεσθαι, διὰ τῆν

voluptatis modum. * Atque insipienti quidem expedire si vivat, id vero sapientem indifferens esse. Sapientem ipsi sui ipsius gratia cuncta facturum. Alium quippe neminem aequae ac se dignum arbitrari. Quamlibet enim ingentia videatur ab eo consecutus, non tamen eorum quae ipse praestiterit, merita aequare. Tollebatur et sensus, quod certam non inferunt notionem, ideoque omnia quae rationi videntur convenire, facienda. Peccata ejus veniam dicebant promereri, neque enim sponte peccare quenquam, sed aliqua perturbatione coactum. Non odio quentquam habiturum, sed potius eruditurum. Sapientem non adeo in bonorum electione inhesurum, ut in malorum fuga: * Finem constituendo, 96 vel neque in labore, neque in dolore vivatur. Idque eos assequi qui circa voluptatum materiam neutram in partem inclinatos sunt. Porro Annicerii in ceteris ab istis non dissentiant. Relinquit autem amicitiam in vita, et gratiam, honoremque adversus parentes, et pro patria praclarum aliquod facinus. Quocirca quamvis molestias sapiens, ac negotia fubeat, nihilominus beate victurum, etsi minimum voluptatis illi suppeticierit. Amici felicitatem non per se appetendam, neque enim proximi patere sensui, neque satis esse in ratione momenti, ut confidere possimus, prudentem virum non sibi mortem accelliturum pro patria: neque enim pro infi-

atque etiam vitam atque mortem esse expetendam. Nuxta. Ista nimirum, τὸν τε ζῶν, ad superiora pertinent: ὅστις ἀνίσταται εἶναι τῶν εὐδαιμονίων, τὸν τε ζῶν, καὶ τὸν θάνατον, αἰρετοῖ. id est, *Beatae vitam, rem vero tenet esse, quae vera, inter homines nulla sit, sed nec vita dici mereatur: mortemque talis vita preferendam: quae alius quoque decantatissima, si nunc ea congregandi vel animus, vel, sine libris, facultas. Mer. Casaub.*

80 Sapientem vero indifferens esse. Quod Laërtius ἀδιάφορος hoc loco dicit, Cicero lib. 3. de Finibus indifferens virtutem. Quod enim, inquit, illi ἀδιάφορος dicitur, id mihi ita occurrere, ut indifferens dicere. Aldob.

81 Εὐλόγως φανόμενων πάντα πρᾶττειν. Item. Steph.

82 Τῶν εὐλόγως φανόμενων, πάντα πρᾶττειν. id est, *κατὰ τὸν νοῦτον διαφανοῦσαν ἀκρίβειαν esse, quod probabile, seu rationi consentaneum cuique apparet: sensu*

optimo, & ex aliis multis, si res ita postuleret, adstruendo. Πάντα πρᾶττειν: ita alii quoque loquuntur. Aldobrandinus ex corrupta lectione, veram sententiam, aut certe veram proximam, sagaciter odoratus est. Si cui vulgatae editionem recitare magis gramum, (ego aliter sentio): ut conset syntaxis, verbum aliquod, (quale, *ἰστέλλω*, vel *προτίθημι*) necessarium subaudiendum est, ut sensus huius non incommodum emergeat: Quaecumque rationi confusentia cuique viderentur, ea sine exceptione cuique praestanda, scribebant scilicet, aut praecipiebant. In eam sententiam Epicteti dictum extat aureum: Πάντα διδόντων φαιόμενος, ἴστω καὶ νόμος ἀκατάβατος. Sed Graeca Laërtii, vix hoc admittunt. Dixisset potius; *πάντα ἰστέλλω πάντα, πρᾶττειν*, quod sic quoque sine verbo satis durum, nisi ut expolimus. Mer. Casaub.

83 Τὰ ἀμαρτήματα συγγνώμης τυγχάνειν. Forlan, συγγνώμης τυγχάνειν οὐκ. Id. Casaub.

84 Quis in his, qui sunt voluptatum efficientia, mentem in partem movetatur. Graece, τοῖς ἀνίστασθαι inolitam

97 inolitam et instam nobis affectionem vitiotiam. * Amicum non propter usum, ac necessitatem solum suscipiendum; quae profecto si desint, non erit ille averfandus; verumetiam propter consuetam benevolentiam, cujus gratia labores quoque esse subeundos, quamvis finem in voluptate constituat, doleatque si illa privari contingat, sponte tamen sustulendos labores volunt pro summo in amicum studio, affectuque singulari. Qui autem Theodori sunt appellati, à Theodoro quem supra nominavi traxere cognomen, ejuoque decretis usi sunt. Porro Theodorus ipse omnes de diis opiniones sustulit. et librum ipsius de diis inscriptum offensivum non contemnendum, ex quo et Epicurum complura sumpsisse afferunt. * Audivut autem Anniceridem, Dionysiumque dialecticum, ut ait Antisthenes in Philosophorum Successionibus. Finem opinatus est gaudium et maerorem. Alterum ob prudentiam, alterum vero ob imprudentiam. Bona esse prudentiam atque iustitiam; mala vero, contrarios habitus; media voluptatem et dolorem. Sustulit et amicitiam, quod ea neque insipientibus adfit, neque sapientibus. In illis enim sublatu usu amicitiam quoque evanescere. Sapientes vero cum sibi ipsis sufficiant, amicis non indigere. Rationi quoque consentaneum dicebat, prudentem virum non sibi mortem accelliturum pro patria: neque enim pro infi-

98 ἐν πολλοῦ συτραφεῖσάν ἡμῶν Φαύλην διάθεσιν. * τὸν τε Φίλον μὴ διὰ τὰς χρείας μόνον ἀποδέχεσθαι, ὡς ὑπολείπουσαν μὴ ἐπιτρέφεισθαι, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν γενομένην εὐνοίαν, ἣς ἐνεκα καὶ πόνους ὑπομένειν, καὶ τὰς τιθέμενον ἡδονῆν τέλος. καὶ ἀρχόμενον ἐπὶ τῶ στέρεσθαι αὐτῆς, ἅμους ἐκουσῶς ὑπομένειν διὰ τῆν πρὸς τὸν Φίλον στοργήν. οἱ δὲ Θεοδώρει κληθέντες τῆν μετένομασίαν ἐσπασαν 97 ἀπὸ Θεοδώρου τοῦ προγεγραμμένου, καὶ δόγμασιν ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῦ. 98 ἦν δὲ ὁ Θεόδωρος παντάπασιν ἀναίρων τὰς περὶ θεῶν δόξας, καὶ αὐτοῦ περιετόχου 99 βιβλίῳ ἐπιγραφόμενον Περὶ θεῶν, οὐκ εὐκαταφρονήτω: ἐξ οὗ φασὶν ἐπίκουρον τὰ πλεῖστα λαβόντα εἰπεῖν. * ἦκουσε δὲ καὶ Ἀνικερίδος ὁ Θεόδωρος, καὶ διανοήσῃ τοῦ διαλεκτικοῦ, καθὰ φασὶν Ἀντισθηνὸς ἐν Φιλοσόφων διαδοχαῖς. τέλος δ' ὑπελάμβανε χάραν καὶ λύπην. τὴν μὲν, ἐπὶ φρονήσει, τὴν δὲ, ἐπὶ ἀφροσύνῃ. ἀγαθὰ δὲ, φρονῶσι καὶ δικαιοσύνην, κακὰ δὲ, τὰς ἐναντίας ἔξει. μέσα δὲ, ἡδονὴν καὶ πόνον. ἀνήρη δὲ καὶ Φιλίαν, διὰ τὸ μῆτε ἐν ἀφροσύνῃ αὐτῆν εἶναι, μῆτ' ἐν σοφείᾳ. τοῖς μὲν γάρ, τῆς χρείας ἀναιρεθείσης, καὶ τῆν Φιλίαν ἐκποδῶν εἶναι, τοὺς δὲ σοφοὺς, αὐτάρκεις ὑπάρχοντας, μὴ εἶσθαι Φίλων. ἔλεγε δὲ καὶ εὐλόγως εἶναι, τὸν σπουδαῖον μὴ ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρὸς αὐτοῦ. εὐ γὰρ ἀποβαλεῖν

τῆν τὰ ποικίλα τῆς ἡδονῆς. Cicero, quam Graeci ἀδιαφορίαν vocant, hanc neutram in partem moveri interpretatur lib. 2. quæst. Acad. hinc sensum huius in his verbis neutrum in partem moveri, quæ ἀδιάφορα ἀποδίδεται. quæ autem illi ποικίλα, ipse efficientia ut 3. de fin. 101. a. *Alia autem efficientia, quæ Græci ποικίλα. Aldob.*

85 Atque etiam amicum non propter utilitatem solum adveniensium esse, sed insititiam benevolentiam. Hoc idem ferè Epicurus, amicitiam initium ab utilitate proficisci, sed accedente postea usu & consuetudine, confirmari aiebat. Sic enim in 1. de Finibus Torquatus apud Ciceroem loquitur. *Itaque primos congressus copulationeque consuetudinem, insititiamque amicitiarum fieri propter voluptatem: cum autem huius progrediens familiaritatem effecterit, cum amorem effecere tantum, ut etiam si nulla sit utilitas, ea amicitia: tamen ipsi amicus propter scriptos amorem. Idem.*

86 ὡς ὑπολείπουσαν μὴ ἐπιτρέφεισθαι. Interpres DIOGENES LAERTIUS.

ἀποστροφίῃσιν, vulgata lectio perspicue recta & plana. Mox lego ὑπομένειν duobus locis. Id. Casaub.

87 Ἄ Theodoro, quo supra dictum est, nonne tractaverunt. De hoc Theodoro. *Lepe apud Ciceroem mentio fit in libris de Nat. deorum, in quæst. Tusculanis, & aliis in locis. Videtur autem theor quoque fuisse, quippe quem Cicero in Bruto subulionem in arte quam Lyliam fuisse affirmat. his verbis. nam Lyliam primum proficisci solium artem esse dicenda, deinde quod Theodorus esset in arte subtilior, in orationibus autem tersior. orationes enim scribere alius cepisse, autem non ovnisse. Aldob.*

88 Casuorum Theodorus de diis opinionem omnino tollebat. Ex quo appellatus est *ἀείων* ab omnibus ferè scriptoribus, qui de eo mentionem fecerunt. Cicero lib. 1. de Nat. deorum 14. a. quæst. *Dionysius alicuius dicitur esse, possitque Theodorus, nonne aperte decernit nullo modo sustulisse? Idem.*

89 Βιβλίῳ ἐπιγραφόμενον περὶ θεῶν οὐκ εὐκαταφρονήσων.

